

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Anny Žákovej a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Marianny Reiffovej, v právnej veci žalobcu NSP, Ž., právne zastúpeného JUDr. I.P., proti žalovanému Ú.P.D.Z.S., o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného** č. k. SK 50/000004/2006/R zo dňa 21. augusta 2006, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 10S/207/2006-50 zo dňa 30. októbra 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 30. októbra 2007, č. k. 10S/207/2006- 50, **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného uvedeného v záhlaví tohto rozsudku, ktorým zamietol rozklad poskytovateľa zdravotnej starostlivosti NSP a potvrdil rozhodnutie Ú.P.D.Z.S. č. SK 50/000004/2006 zo dňa 14. júna 2006 o uložení pokuty vo výške 100.000,- Sk (3.319,39,-€).

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného v medziach žaloby sa stotožnil s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

Konštatoval, že nebol daný dôvod pre zrušenie napadnutých rozhodnutí len na tom podklade, že žalobca považoval vyjadrenia konzultantov v tak závažnej veci za nepostačujúce a že vo veci malo byť nariadené znalecké dokazovanie. Krajský súd vyjadril názor, že znalecké dokazovanie by malo byť nariadené len v tom prípade, ak by žalobca namietal konkrétne nedostatky v záveroch konzultantov, čo však v žalobe neurobil. Uviedol, že v protokole č. 154/2006 o vykonanom dohľade zo dňa 27. marca 2006 č. 327/2006 ÚDZS, vypracovanom odbornými konzultantmi z odboru vnútorné lekárstvo, v odbore cieвна chirurgia, títo jednoznačne konštatovali, že zdravotnému stavu a liečeniu nebohého Ing. M. nebola venovaná adekvátna pozornosť, najmä pri anamnéze vysoký krvný tlak od roku 1996 a jeho ostatných ťažkostiach a skonštatovali, že dyspeptické ťažkosti pacienta boli v súvislosti s disekciou brušnej aorty, pričom pri správnom a včasnom diagnostikovaní je možné urgentné chirurgické riešenie. Uviedol, že z protokolu ďalej vyplýva, že nebola venovaná adekvátna pozornosť ďalším ťažkostiam, pričom chýbalo celkové klinické vyšetrenie a vyšetrenie kardiológa a neurológa a v chorobopise pacienta nebol záznam o realizácii bežných klinických vyšetrení (RTG vyšetrenie srdca, pľúc, elektrokardiogram, ECHO,...atď.), napriek tomu, že kardiálne príznaky a bolesti na hrudníku a chrbte pretrvávali a boli signifikované pre akútnu disekciu, pričom bolo jednoznačne konštatované, že tento pacient patril so svojimi kardiálnymi a disekčnými príznakmi na interné oddelenie a rádiodiagnostické oddelenie za účelom urgentného vyšetrenia. Krajský súd konštatoval, že vzhľadom na závery odborných konzultantov, podľa ktorých pri včasnom a správnom diagnostikovaní a rýchlom transporte do kardiochirurgického centra by bola možná operačná intervencia. Mal za preukázané, že správne orgány riadne zistili skutkový stav, podľa odborných vyjadrení nebohému pacientovi nebola poskytnutá zdravotná starostlivosť správne a žalobca pri jeho liečení nepostupoval v súlade s § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 576/2004 Z.z.).

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 246c OSP tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, lebo nebol úspešný a odporcovi preto, že si trovy konania neuplatnil..

Proti tomuto rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehota odvolal žalobca žiadajúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a jeho žalobnému návrhu vyhovel. Krajskému súdu vytýkal, že si osvojil závery obsiahnuté v Protokole č. 154/2006 a na jednej strane konštatoval, že ide o otázku vysoko odbornú, o ktorej súd nemá na rozhodnutie potrebné znalosti, avšak na druhej strane svojim rozhodnutím vytkol žalobcovi, že v žalobe chýba označenie konkrétnych pochybení, ktorých sa mali dopustiť v koncipovaní ich záverov. Žalobca uviedol, že správny orgán nerozhodoval v súlade s § 3 ods. 1, 2, 4 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej SP), ani v súlade s § 4 ods. 2, 34 ods. 1 a §36 SP. Vyjadril názor, že pokiaľ správny orgán odmietol vykonať znalecké dokazovanie, hoci tak účastník konania navrhol, bolo jednoznačne jeho povinnosťou aspoň účastníkovi konania zdôvodniť, prečo tento dôkaz odmietol vykonať. Žalobca ďalej vyjadril názor, že hoci zákona č. 581/2004 Z.z. v zmysle § 4 ods. 6 umožňuje vykonávať dohľad prostredníctvom osôb oprávnených na tento výkon, resp. prostredníctvom ďalších prizvaných osôb s najmenej 5-ročnou odbornou praxou, pokiaľ vzniknú rozpory či pochybnosti v zisteniach, je namieste tieto zistenia objektivizovať, čo SP aj umožňuje v možnosti ustanoviť znalcov.

Žalovaný v podanom vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadal rozsudok krajského súdu potvrdiť. Uviedol, že po preštudovaní posudkov konzultantov dospel k záveru, že pri výkone dohľadu boli zistené nedostatky spočívajúce v tom, že počas hospitalizácie neboli vykonané základné vyšetrenia (kardiologické, EKG, neurologické), ktoré by viedli ku komplexnému posúdeniu zdravotného stavu pacienta s prihliadnutím na výsledky vyšetrení zistené pri jeho prijíme na hospitalizáciu. Poukázal na skutočnosť, že nebola zrealizovaná diferenciálna diagnostika súvisiaca s klinickým stavom pacienta a jeho zdravotný stav bol posudzovaný a liečený jednostranne so zameraním na dyspeptický syndróm. Ďalej uviedol, že u pacienta bol tlak krvi meraný len jedenkrát denne, čo nie je dostačujúce vzhľadom k pozitívnej anamnéze možného kardiovaskulárneho ochorenia (obezita, fajčenie, dlhodobo liečená hypertenzia). Dodal, že anamnestické údaje uvedené v záznamoch LSPP a zázname z ZZS mohli viesť lekárov k nutnosti vykonania vyšetrení zameraných na kardiovaskulárny systém.

Nesúhlasil s námietkou žalobcu, že správne orgány nerozhodovali v súlade so SP. Zdôraznil, že napadnuté správne rozhodnutia vychádzajú zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, pri jeho objasnení vychádzal zo zdravotnej dokumentácie poskytnutej žalobcom aj LSPP B. a z odborných stanovísk dvoch konzultantov, ktorých o vyjadrenie požiadal prvostupňový správny orgán, ako aj z odborných stanovísk ďalších dvoch konzultantov, ktorých o vyjadrenie požiadal žalovaný. Dodal, že nepovažoval za potrebné požiadať o vypracovanie posudku súdnym znalcom, nakoľko závery všetkých konzultantov potvrdili rovnaký názor – nedostatočné zabezpečenie dostupných diagnostických metód a postupov, ktoré by komplexne posúdili zdravotný stav pacienta a orientovali liečbu správnym smerom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 246c OSP v spojení s § 10 ods. 2 zákona preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle § 246c v spojení s §§ 211 a nasl. a dospel k názoru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. poskytovateľ je povinný poskytovať zdravotnú starostlivosť správne. Zdravotná starostlivosť je poskytnutá správne, ak sa vykonajú všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy.

Podľa § 50 ods. 2 písm. a/ zákona č. 581/2004 Z.z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 581/2004 Z.z.) ak Ú. pri výkone dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti zistí, že zdravotná starostlivosť nebola poskytnutá správne, podľa závažnosti zistených nedostatkov a ich následkov môže uložiť poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti pokutu (§ 64 ods. 2).

Podľa § 64 ods. 2 zákona č. 581/2004 Z.z. Ú. môže uložiť poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti za podmienok ustanovených v § 50 ods. 2 pokutu až do výšky

- a) 1 milióna Sk, najmenej vo výške 10 000 Sk, ak ide o fyzickú osobu,
- b) 5 miliónov Sk, najmenej vo výške 100 000 Sk, ak ide o právnickú osobu.

Podľa § 3 SP správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností (ods. 1).

Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu (ods. 2).

Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely (ods. 4).

Podľa § 34 SP na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi (ods. 1).

Vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu (ods. 4).

Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (ods. 5).

Podľa § 36 SP ak je pre odborné posúdenie skutočností dôležitých pre rozhodnutie potrebný znalecký posudok, správny orgán ustanoví znalca. Proti rozhodnutiu o ustanovení znalca sa možno odvolať.

Odvolačný súd zo spisu krajského súdu ako aj z administratívneho spisu žalovaného zistil, že dohľadom vykonaným u žalobcu z podnetu Ing. K. M. bolo zistené, že počas hospitalizácie nebohého Ing. R. M. na infekčnom oddelení NSP v čase od 16. februára 2006 do 19. februára 2006, nebola venovaná adekvátne pozornosť všetkým ťažkostiam pacienta, neboli zabezpečené všetky bežne dostupné diagnostické metódy a postupy smerujúce ku komplexnému posúdeniu zdravotného stavu pacienta, liečba preto nebola cielená, dostatočná

a komplexná, čím došlo zo strany žalobcu k porušeniu § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., podľa ktorého je poskytovateľ zdravotnej starostlivosti povinný ju poskytovať správne.

V odvolaní žalobca v podstate namietal skutočnosť, že žalovaný správny orgán nezistil dostatočne skutkový stav veci a že v správnom konaní nevykonal dostatočne dokazovanie, keď nebol napriek jeho žiadosti ustanovený znalec a skutkový stav bol ustálený len na základe výsledkov protokolu o vykonanom dohľade. Odvolací súd považoval tieto námietky žalobcu za neopodstatnené vzhľadom na to, že správne orgány pri ustálení skutočného stavu veci vychádzali zo zdravotnej dokumentácie pacienta ako aj zo zhodných stanovísk 4 konzultantov, z ktorých mali jednoznačne za preukázané, že žalobca porušil § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. tým, že nezabezpečil dostatočne dostupné diagnostické metódy a postupy, na základe ktorých by mohol komplexne posúdiť zdravotný stav pacienta.

Nakoľko dôvody uvádzané žalobcom neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

Náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd účastníkom nepriznal, nakoľko žalobca nebol v konaní úspešný a žalovanému trovy nevznikli (§ 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP).

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 26. februára 2009

Anna Žáková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová